

LOV OG EVANGELIUM

Oppbyggelig blad gitt ut av Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Nr. 6

August 1973

9. årgang

Bekännelse

*En dåre sade : Död är Gud
och tron är strax försvunnen !*

— — —
*Då hör jag havets tunga ljud,
då ser jag gräsets ljusa skrud,
då ter sig dagens sol upprunnen !*

*Då faller regnets ljumma skur,
då skimra sländans vinger,
då blåser våren i sin lur
och livet spränger dödens mur
och lärkans jubel klinger.*

*En dåre säger : Gud er død
Men jag är rikt omspunnen
av Ordets makt, Guds kärleks glöd :
Han griper mig, Han är mitt bröd.
Jag är av Honom Funnen.*

Tore Nilson.

Under diskusjonen om «Gud er død»-teorien, gjekk forfattaren ein tur ut i naturen, og ovanståande dikt forma seg i tanken.

Hva er kristendom?

Av Øyvind Andersen

Herre Jesus Kristus, vi takker deg fordi du er blitt en frelser for syndere, en slik som vi trenger, og takk for løftet om den Hellige And når vi samles om ditt ord. Så kommer vi til deg igjen og ber om alt det vi trenger, og jeg ber om at dette må virke slik at noen møter deg personlig gjennem disse leksjonene. Amen.

I vår forrige leksjon talte vi om at Jesus var død for oss, tok ansvaret for våre synner, og at han blev oppreist av graven til vår

rettferdiggjørelse. Vi konkluderte med at den rettferdighet som Jesus legger for dagen i oppstandelsen, det er vår rettferdighet. Vi skal fortsette litt der. Og nå leser jeg fra Efes.brevets 2. kap. fra 4. vers û: Men Gud som er rik på miskunn, har for sin store kjærlighets skyld, som han elsket oss med, gjort oss levende med Kristus, enda vi var døde ved våre overtredelser, av nåde er I frelst, og oppvakt oss med ham, og satt oss med ham i himmelen i Kristus Jesus, forat han i de

komende tider skulle vise sin nådes overvettet rikdom i godhet mot oss i Kristus Jesus. Amen.

I Filip.brevets 2. kap. har vi også tidligere lest at Gud oppvakte Jesus fra de døde, og gav ham det navn som er over alt navn. Det som ligger i disse to ord er det vi nå først skal samle oss om i denne leksjon.

Du hører altså at vi er satt i himmelen i Kristus. Først sies det at vi er oppvakt med ham fra graven, og dernest at vi er satt med ham i himmelen. Her omtales Jesus som en stedfortreder, slik at det han gjør, det gjør du og jeg. Når han tar plass i himmelen, er det du og jeg som tar plass i himmelen. Han er der som vår talsmann og representant, som et menneske. Soningen har han fullbyrdet en gang for alle, men sin stedfortredergjerning fortsetter han, den opphører ikke. Han opphører heller ikke med å være menneske. Som menneske er det han har fått all makt i himmel og på jord, som et menneske som har seiret over døden og djevelen, synden og verden for oss. Og som et menneske er det altså at han åpenbarer for vår skyld i himmelen. Hva betyr dette for oss? spør du kanskje. I hvertfall bør du spørre slik.

Det betyr at det som du og jeg har fått å leve på som kristne, det har vi i Jesus Kristus i dag i himmelen. Du er klar over at ingen kan leve på å være gjeldfri. Vi kan si at da Jesus utslettet skyldbrevet mot oss, slik som han gjorda da han døde for oss på korset, da gjorde han oss gjeldfri. Et menneske som hører dette og omvender seg til Jesus, han er også gjeldfri. Nå viser det seg i vårt daglige liv at vi kommer så til kort etter at vi er blitt kristne. Det er så mange som ikkje skjønner hvordan de skal klare å holde ut som kristne. De ser på seg selv, de kjenner på det som de føler, de prøver på å leve på nådens virkninger i sitt hjerte, og så blir disse nådevirkninger borte. De kjenner bare sitt gamle menneske, de vet hverken ut eller inn, de blir stående fast og blir så lett gjenstand

for alle slags fristelser. Slik er det mange som har det, som en dag var lykkelige og frimodige i troen på syndenes forlatelse. Man kan spørre: Hvordan kan det ha seg at en frimodig kristen kan få det så vanskelig, at det lir så tungt, så umulig, stengt, og han kan ikke se noen vei? Et av svarene på det, og kanskje det viktigste av dem alle, er at de prøver på å leve på at de er gjeldfri, og det går ikke. De ser ikke hva de har i Kristus, de ser ikke hva det er som gjør oss til kristne, og hva vi fortsatt har å leve på som kristne. De ser ikke denne sannhet at de er satt i himmelen i Kristus Jesus, og ser da heller ikke det som i Rom. 5, 10 er uttrykt slik: At vi skal bli frelst ved *hans liv*, etter at vi er blitt forlikt. Og så sant vi ble forlikt ved hans Sønns død, så skal vi så meget mer bli frelst ved hans liv etter at vi er forlikt, står det der. Og med hans liv, tenkes det da på hans liv ved Faderens høyre hånd i himmelen.

Dette vil jeg da forsøke å forklare ved et eksempel som Ludvig Hope brukte i min ungdom. En gang min bror og jeg sat sammen med ham fortalte han oss en historie, som jeg ser han har brukt i sine bøker også. Det var i nabobygden hans, i hans tidligste ungdom, en enke med mange barn. Hun hadde ikke noe å leve av. Det var ingen trygd i de dage, og hun gikk til en kjøpmann som hjalp henne, og hun kom etter hvert i meget stor gjeld. La oss si, for å sette et beløp, at gjelden var 3000 kroner. Jeg vet ikke om det var det tallet Hope nevnte, men det var i hvert fall et meget betydelig beløp for den tid å være. Kjøpmannen begynte å bli brydd av dette, for han hadde ikke råd til å holde på med dette i lengden. Hun hadde ikke noe å betale med, og det var smått stell med forsyng. Så hendte det, fortalte Hope, at det kom en norsk-amerikaner på besøk til sin hjembygd. Han var utvandret for mange år siden, og ville se til forholdene hjemme. Han var meget rik, han var også en personlig kristen. Han fikk høre om denne enke, og så

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt gratis til alle som sender eksp. namn og adr. Blir hælde opp med friviljuge gaver

Red. Amund Lid, tlf. 75. Norheimsund
Eksp.: M. Skumsnes, Horneland, Stord
Postgiro: 42887, Stord

Utgjevarpoststad: 5400 Stord

Norsk Lutherisk Lekmannsmisjon:

Formann: Olav A. Dahl,
boks 95, 5401 Stord. Tlf. (054) 10 482
Kass. Sverre Bøhn, Norheimsund
postgiro nr. 68213

Bankgiro: Vikøy Sparebank,
Norheimsund 3530.07.09492

S. Botnens Boktrykkeri, 5401 Stord

gikk han til denne kjøpmannen og spurte om han kunne få lov å komme inn på hans kontor og snakke litt med ham. Nå, kjøpmannen hadde ikke noe så fint som et kontor, men han hadde da et lite bakværelse, og så gikk de inn der. Så spurte amerikaneren om det var sant at den og den person skyldte penger hos ham. Ja, desverre, sa kjøpmannen, det var nok sant. Vil du skrive ut en kvittering på de 3000 kronene, så betaler jeg dem her og nu. Jo da, det gjorde kjøpmannen, han skrev ut de 3000 kronene. Derved var hun gjeldfri, ikke sant? Men så fortsetter han: Nu betaler jeg deg 3000 kroner til, jeg betaler altså dobbelt, og så gir du meg papir på det. Det skal lyde på hennes navn, og på det skal hun få komme her og få hva hun trenger. Så gikk det noen dager, og så kom denne enken tilbake. Hun hadde ikke vært der på en tid. Tynget og engstelig og nedslått kom hun inn til kjøpmannen og sa: Du må virkelig unskyldje at jeg kommer igjen, men jeg er nødt til å få hjelp. Du er velkommen, sa kjøpmannen. Hun så opp, for hun var ikke vant til å få en slik

hilsen, og kjøpmannen var så lys og så vennlig. Ja, jeg vet at jeg er deg skyldig, sa hun, og jeg vet at jeg gjør deg uleilighet, men jeg er nødt til å ha hjelp. Kom med meg inn på bakrommet, sa kjøpmannen. Hun ble med inn, og så sier kjøpmannen: Du skylder meg ingen ting, det er betalt. Og ikke bare det, men nu kan du komme her og få hva du trenger, uten å komme i ny gjeld, for det er betalt dobbelt for deg.

Det gjorde et sterkt inntrykk på meg da Hope fortalte det. Og det Guds ord som han gikk ut fra er hos profeten Esaias kap. 40, hvor det står: Tal vennlig til Jerusalem, og rop til det at dets skyld er betalt, at dets strid er endt, at de har fått dobbelt av Herren for alle sine synder. Det er nettopp det som er profetert om Messias, og det er nettopp det som er oppfyllt med Jesus. Han har betalt dobbelt for oss, også for deg som hører på meg nå. Han har gjort deg gjeldfri ved å sonne alle dine synder, og utslette skyldbrevet mot deg, det som var skrevet med bud. Ved troen på ham får du syndenes forlatelse. Men det er skjedd mer, du er blitt oppvakt med ham fra de døde, du er satt i himmelen i Kristus Jesus. Han lever der i dag ved Faderens høyre hånd, som min og din representant, og han er hva du og jeg skulle ha vært, men ikke er. Det vi trenger å eie for å være kristne, tilhøre Gud som Guds barn, det har vi ved Faderens høyre hånd i himmelen. Når du vil vite hva det er som gjør deg til en kristen, så skal du ikke kjenne etter nådens virkninger i hjertet. For det du opplever i ditt hjerte, det gjør deg ikke til en kristen, for det er virkninger av at du er en kristen. Vil du vite hva du har å leve på, hva du har å rekne med, da må du se på Guds ord som sier at du er satt i himmelen i Kristus Jesus.

Begynner du nå å forstå litt av hva det betyr at Jesus gikk inn i himmelen for oss, og vant en evig forløsning? Ser du hva det er at han åpenbarer der, og at du gjelder for Gud for det han gjelder for? Nå skal du tak-

ke ham for dette, og så tom og så tørr og så stengt som det måtte være for deg, og hvor umuligt det enn måtte synes for deg, så skal du vite at i himmelen ved Faderens høyre hånd der er det du lever av som kristen. Det er ikke i ditt hjerte, det er ikke i dine gjerninger, det er i Jesus Kristus, og vi er satt i himmelen i ham.

Dette er betydningen av Jesus oppstandelse og himmelfart for oss. Nå sier Guds ord om Jesus Kristus, at fordi han har gått igjennom alt dette for oss, så har Gud gitt ham det navn som er over alle navn. Det er navnet Jhwh, det som man før uttalte Jehova, eller som teologene nå uttaler Jahve. Vi vet ikke hvordan det skal uttales, men Jesus har som menneske fått dette navn, slik at i dette navn skal alle kner bøyes, deres som er i rimmelen og på jorden og under jorden. Alle skal bøye seg i Jesu navn, og alle skal komme til å bekjenne at Jesus Kristus er Herre — det vil si er Gud, til Gud Faders ære.

Hvordan tror du den dagen kommer til å bli for dem som ikke har trodd på ham? Tenk på dem som har stått ham imot, som har forkastet ham, som ikke har villet vite av ham, de skal bøye kne for ham og bekjenne at men-

nesket Jesus, han som de ikke ville tro på, han som de ikke brydde seg om, han er Gud i all evighet. Men tenk på hva det er for en salig dag for dem som kjenner Jesus. Jeg som her i tiden har kjent ham som min Gud, har forkjent han som Herre, han som har vært Herre over mitt liv, ham skal jeg få møte en dag og bøye kne for til Guds ære. Det blir en salig dag for alle som tror på ham.

Nå er da spørsmålet for deg som måtte høre på dette : Hører du til dem som tror eller til dem som ikke tror? Å, hvor gjerne jeg ville be deg i Jesu navn at du ville bøye deg for Guds ord og ta det til deg, vende deg til din frelses som har kjøpt deg så dyrt ved sitt blod, og som åpenbarer i himmelen og gjelder der oppe også for deg. Da er du et frelst menneske, og da skal du også komme til å bli til velsignelse for andre.

Så skal vi gå litt videre i vår neste leksjon og begynne å tale litt litt nermere om loven og evangeliet og slike ting som hører med til omvendelsen, og hvordan en blir kristne, for deretter å avslutte med det å leve som kristne.

Avskrevet fra lydband etter bibelkurs holdt i Norea Radio.

Guds kraft i vår vanmakt

Av Josef Nilsen

I 2. Korint. 12, 9-10 les me desse orda : Og han sa til meg, min nåde er nok å deg, for mi kraft vert fullenda i vanmakt. Difor vil eg helst rosa meg av mi vanmakt, så Kristi kraft kan bu i meg — *for når eg er vanmekktig, då er eg sterkt.*

Mange ord i Bebelen synest ofte å motsei seg sjølv, og dette ordet her er eit av dei underlegaste i så måte. Sterk, når ein er vanmekktig, eller skrøpelig som bokmålsforma sei-er det. Dette er nok noko av den same dår-

skaps tale, som Bibelen seier at ordet om krossen er. Det er uskynleg for den menneskelege fornuft, men er eit saligt ord for alle skrøpelege og fatige truande Guds barn.

Når det gjeld våre lekamskrefter blir me alle trøytte og slitne. Tida sitt jag og mas verkar stress og urolegje nerver, noko som også mange truande får kjenna. Ofte har eg i ein slik tilstand vorte møtt med ord frå Esa. 40, 29 : Han gjev den trøytte kraft, og den som ingen krefter har gjev han stor styrke.

Når våre eigne krefter er oppbrukt oppstår der naud, og han driv oss til han som er kraftkjelda både for lekam og sjel. Han som kjem ihug at me er støv (Salme 103, 14). Sjølv om eg eller du har eit eller anna ved helsa som gjer oss veike, så hindrar ikkje dette Guds kraft i oss. Me har nok alle ein eller annan torn i vårt kjøt som stikk og riv, men Guds svar er det same for oss som for Paulus : *Min nåde er deg nok!*

Nå er nok dette ordet helst bruka om den åndelege sida ved vår vanmakt, men lat oss aldri gløyma at Jesus var og er — også i sin herlegdoms-tilstand — eit sant menneske. Det står at han er prøvd i alle ting i likhet med oss. Han sleit og arbeidde sine lemer trøytte, og sveitta i varmen ved Jordans flod, han leid under sjukdom og sorg som oss. I alt fekk han Guds kraft, eller rettare sagt åtte Guds kraft — for han var jo også Gud. Vi skal også få rekne med denne Guds nådes-kraft i vårt liv og daglege yrke.

Vår største vanmakt er vel at hjarta er falle bort frå Gud, så vi vil gjerne klara oss sjølv og vera sterke. Endå som kristne eig me denne innstilling, og vil gjerne elskar Jesus meir fullt og heilt, eige ei fastare og tryggare tru på den frelsa han har kjøpt oss så dyrt og heilt. Det er vår store sorg at me så lite tek opp vår kross og fylgjer han etter.

Då ser me at me er skrøpelege og vanmektige. Det er den Heilage Ande sitt verk å syna oss dette, så me heilt tydeleg ser at me eig ikkje stoff i oss til å vera ein kristen av og i oss sjølv. Me er maktlause på grunn av kjøtet, som Romarbrevet 8, 3 seier det.

På kva grunnlag kan so eit menneske i ein slik tilstand vera sterkt? Jau, han er sterkt av di han treng nåde, treng Jesus og hans nådes kraft. Det er det Paulus rosar seg av, at han er komen til den erkjenning at han er veik i seg sjølv og tru på at Guds nåde er nok.

Men me har denne rike skatten — Guds frelse — i leirkar, så den rike krafta skal vere av Gud og ikkje av oss (2. Korint. 4, 7). Det

seiest om Jesus i 2. Kor. 13, 4 : For om han og vart krossfest i vanmakt, så lever han i Guds kraft — for me og er vanmektige i han, men me skal leva med han i Guds kraft hjå dykk.

Ein benåda og tilgjeven syndar er sterkt. Så sterkt at døden og djevelen, synda og helvede må gi tapt, når han trur at Guds nåde er nok og lever i sigerherren frå Golgata. Me skal leva med han i Guds kraft, det er løyndomen.

I den danske bibelen kjem det så klart fram dette om Guds kraft : «Thi i maktesløshed utfolder min kraft seg helt.» Tenk at der er det rom og arbeidsplass for Guds ånd og Guds kraft. Den utfolder seg i ein vanmektig og fattig syndars hjarta.

Dette er den rette veksten i Guds rike og i den einskilde kristen : Å bli skrøpeleg og veik i seg sjølv, ikkje sterkt og full av sigerskraft og eiga helging. Er det siste tilfelle, då vil det gå oss som dei i Laodikea : Du seier at du er rik og har ovnøgd og treng ingen ting, og du veit ikkje at du er arm og ynkeleg og fatig og blind og naken.

Ein derimot som treng nåde og forlating for syndene og Kristi rettferd, han er sterkt og han er salig, seier Guds ord. Ja, sjølv om ikkje vårt eige hjarta riktig forstår dette, om der slett inga salighet kjennes der inne men heller trengsel og åndeleg nød og sorg, så er eit slikt menneske salig likevel. Gud valde seg ut slike som meg og deg her i verda, seier Paulus : Det som var lågt i verda, vanvyrdt og veikt. I eit slikt stadium av åndeleg fatigdom auser Herren gåver og nådegåver over sine barn.

Derfor kan du og eg gå ut i tenesta som me er og i tru på Guds nådes kraft og evangelium, utan å venta på ei spesiell kraft som gjer at me føler oss sterke og trygge alltid. Det kan vel vera tvilsomt om ei slik kjensla har noko med Guds kraft å gjera. Mitt åk er godt, og mi byrd er lett, sa Jesus.

Der Gud kallar oss til å gå kan det nok kjennast tungt. Arbeidsoppgåva er for veldig.

Satan og verda si åndsmakt og motstand er veldig, så det kan bli tyngre å gå med eit bodskap om og frå Jesus enn du rekna med.

Er det for å slå motet ned at eg nemner dette? Nei, i grunnen ikkje, for Guds kraft er vel alltid den same, og han som er i oss er større enn han som er i dei. Du skal ikkje gå i di eiga kjøtlege kraft, og ikkje spryja: Kan du bruka meg i den tilstand eg er Herre, då er du ein underleg Gud. Lat oss koma ihug, kjære brør og systre i Herren Jesus, at dei orda eg og du får å gå med frå han dei virkar ved si eiga kraft — uavhengig av din mentale tilstand. Om hjarta fordømer oss, så kan me visa til ein som er større enn hjarta og har døydt for våre synder. Når dei mange ting valdar uro og ufred i hjarta, så skal du få visa til den fred der er millom Faderen og Sonen av di fiendskapen er drepen og gjerdet nedrive. Det er ein fred som overgår all forstand.

Guds kraft kjem til oss gjennom forkynnингa av evangeliet, når Iova sitt ord har gjort oss vanmektige — ja, døde — i oss sjølv. Når eg ser mi eiga adamsnatur få sin dom og bli krossfest i og med stedfortredaren Jesus, og at eg har mitt liv i han. Då eksisterar det berre ein ny skapning for Gud i Himmelen, det som er født av Gud. Trur du dette, då er du salig!

Det gamle er nok framleis i deg her på jorda, men det er ikkje i himmelen. Og det er no der du er til for Gud, ikkje i deg sjølv. Der er livet, og såleis lyt de og halda dykk for døde for synda, men levande for Gud i Kristus Jesus. Der er synda borte.

Lukkelege menneske som midt i di vanmakt treng til den sterkeste — Jesus. Bli sterk ved nåden i Kristus Jesus, forkynner Guds ord. Så er det også i vanmakt og usikkerheit i meg sjølv, at eg bringar deg denne helsinga frå vår felles frelsar og Herre. Hjå han er der kraft nok for oss alle, ja, overflod.

Bibelens Jesus og Anti-Kristus

Av Amund Lid

Bibelen åtvarar oss og formanar oss til å ikkje tru kvar ei ånd, men prøva om dei er frå Gud (1. Johs. 4, 1-fg.)

Mange menneske trur at berre forkynnингa nemner Jesu namn eller talar om han, då er alt bra. Truleg tenkjer dei ikkje over den sanninga som Bibelen lærer klart, at der blir forknyt to ulike personar som ber namnet Jesus. Den eine er Bibelens sanne Jesus — *Jesus Kristus frå Nasaret*. Den andre kallar Bibelen for *Antikrist*, eller *Anti-Kristus*. Den første, Jesus Kristus frå Nasaret, er Guds utsending for å frelsa menneske frå ei evig fortaping. Engelen sa til Maria: Du skal kalla han Jesus, for han skal frelsa folket sitt frå syndene deira.

Antikrist derimot er Satans utsending, som

har til oppgåve å forhindra Jesus frå frelsa og å forföra dei som er frelst og lever i samfunn med Jesus Kristus. Antikrist stirr mot Kristus, ein som motarbeider Jesus Kristus.

Nå er det ikkje slik å forstå at han kallar seg Antikrist, det er berre Bibelen som opplyser oss om det. Her i verda og i den falske forkynnингa blir han kalla Jesus, og utgir seg for å vera Jesus Kristus. Med andre ord er det Satan sjølv som utgir seg for å vera Jesus Kristus, og som i den siste tida kjem i menneskeskapnad — Antikrist.

Både den sanne og den falske Jesus opptrer ikkje nå i tida personleg, det er først i endetida. Men det er deira ånd som er verksam i tida, og både brukar dei menneske som sine arbeidsreidskap. All ånd er avhengig

av ein lekam for å kunna gjera sitt verk her på jorda.

Den Heilage Ande, Jesu Kristi ånd, blei gitt den første pinsedag. Og apostelen skriv i 1. Johs. brev 4, 3 : Dette er ånda til Antikrist som de har hørt om at ho kjem, og *ho er alt nå i verda.*

Disse to veldige åndsmakter kjempar ein veldig kamp om menneskesjelene i tida. Ein kamp som i vår tid er mektigare og hardare, både i omfang og intensitet, enn noko tid før oss. Eit varsel om at endetida nermar seg.

Her er det Bibelen åtvarar oss, og bed oss prøva åndene om dei er av Gud. For tek du feil her og trur på den falske Jesus, då vil det gå deg som songaren seier : «For er han berre Davids son om og så stor som Salomon i visdom makt og æra, han endå ikkje er den mann som liv den døde giva kan, og sæl ein syndar gjera.»

Apostelen Paulus fryktar for at Antikristens ånd, den falske Jesus, hadde fått inngang i galatarane sine hjarto : «For om det kjem ein og forkynner ein annan Jesus, som me ikkje har forkjent, eller de får ei onnor ånd, som de ikkje før har fenge, eller eit anna evangelium, som de ikkje før har motteke, så ville de tola det godt.»

I vår tid er det nok mange fleire som forkynner ein annan Jesus og eit anna evangelium.

Korleis kan me så kjenna dei frå kvarandre, Jesus Kristus og Antikrist, den Heilage Ande og Antikristus si ånd ?

Apostelen vitnar at for oss har Gud openberra det ved sin Ande, og han overbevisar oss ved Guds ord. Vert de verande i mitt ord skal de læra sanninga å kjenna, seier Jesus i Johs. 8. Den som ikkje lar seg overbevisa ved Guds ord, han kjem til å fara vill og føra vill.

I 1. Johs. brev 4, 2-3 får me høyra kva me skal kunna skilla dei på : «På det skal me kjenna Guds Ande : Kvar ei ånd som sannar at Jesus Kristus er kommen i kjøt, er av

Gud. Og kvar ei ånd som ikkje vedkjennest Jesus, er ikkje av Gud, og dette er ånda til Antikrist.»

Då blir spørsmålet for oss kva Bibelen meinar med å erkjenna at *Jesus Kristus er komen i kjøt.* Mange vil nok hevda at det er å tru at Jesus har levtt på jorda som menneske, reint historisk, men det er ikkje meiningsa med dette ordet. Etter Guds ord vil det seia å tru og erkjenna at Jesus Kristus frå Nasarett var Gud som blei menneske, blei ein av vår slekt, blei unnfanga ved den Heilage Ande og fødd av moya Maria, å tru at Gud var i Kristus og gjorde alt det som var umogeleg for lova på grunn av vårt kjøt (Rom. 8, 1-fg), at Jesus oppfyllte heile lova i vår stad til rettferd for kvar den som trur, ved å leva eit rettferdig og heilagt og reint liv som kunne behaga den heilage Gud (Rom. 10 og 1. Johs. brev 5, 11-12), sona vår synd ved sitt heilage blod og leid vår straff og betalte vår skuld og tok vår dom på seg, då han leid sin stedfortredande død på krossen og sto sigrande opp frå dei døde. (Esa. 53. kap.)

Den som trur at Jesus Kristus frå Nasaret var denne frelsar som Gud hadde lova, og trur dette som Skrifta vitnar om han, og forkynner dette, han er av Gud, og den som er av Gud høyrer det og tek imot det, men den som ikkje er av Gud høyrer det ikkje.

Antikristen derimot er av verda, og forkynner ein Jesus som er av verda og som er etter menneske sin tanke om han, og verda høyrer dei. På dette kjenner me sannings-Ånda og villfarings-Ånda (1. Johs. brev 4, 1-6).

Vidare kan me sjå korleis Antikrist er, når me legg merke til korleis djevelen freista Jesus for å gjera han til sin mann (Matt. 4, 1-fg.)

«Er du Guds son, så sei til disse steinane at dei skal verta til brød». Antikrist har større omsut for lekamen si føda enn sjela, det jordiske framfor det åndelege, og vil bruka si makt for å oppnå det.

«Er du Guds Son, så kasta deg ut frå tem-

peltaket, for det står skrive at Han vil bjødt englane sine om deg så du ikkje skal støyta foten din på nokon stein.» Dette viser at Antikrist vil bruka under og teikn som sitt våpen for å vinna menneske for seg, og freista Gud ved å forvenda og missbruka Guds ord for å oppnå det. Jamfør dette med den Jesus som blir forkjent i vår tid, som vinn folk i skarer for seg ved teikn og under, ved åndsmakt, lausriven frå læra. Men du høyrer ikkje noko om det Guds lam som tek bort verda si synd, blodet og stedfortredaren.

«Så tok djævelen han med seg opp på eit ovhøgt fjell, og synte han alle verdens rike og deira herlegdom og sa : Alt dette skal du få om du vil falla ned og tilbe meg.» Av dette ser me at Antikristen sitt mål vil vera at me skal tilbe han, i staden for Bibelens sanne Jesus Kristus. Og for å oppnå det vil han lokka med jordisk makt, æra, jordisk eiga og framgong, gode jordiske kår i staden for fatigdom, liding og motgang og åndeleg stag-nasjon og tilbakegang, som fylgjer med dei som trur på «gamle fordomar og dogmer.»

Jesus avviste han med kva som stod skrive i Guds ord. Og sæl er den som gjer det same.

Skrifta viser vidare at Antikrist og hans ånd vil vera populær i verda. Det har den krossfeste og oppstadne Jesus frå Nasaret aldri vore, og vil aldri bli det.

Profeten Esaias seier om han : «Han hadde ingen skapnad eller herlegdom, me såg han, men han såg ikkje hugnaleg ut. Vanvyrd var han, så folk heldt seg unna, ein mann i pinsler og velkjend med liding, han var som ein som ingen vil sjå på, vanvyrd, og me rekna han for inkje.» (Esa. 53, 2-3). Slik vil også Antikrist og hans menighet sjå på Bibelens Jesus og hans sanne menighet. (Openb. 2, 8-10) (Matt. 5, 3-12).

Bibelens sanne Jesus og evangelium, det er

og blir aldri populært i verda. Bibelen lærer tvert imot at det er ein støyt for det eigenrettferdige menneske, og ein dårskap for den menneskelege visdom, men ei Guds kraft til frelse for kvar den som trur det.

Antikristen sitt evangelium vil alltid vera populært for det naturlege menneske. Og dei vil ta seg lærarar i flokketal av di hans lære kleiar dei i øyra, men den heilsame læra toler dei ikkje (2. Timot. 4, 3-4). Same ordet fortel at hans lære vil vera i samsvar med menneske sine lyster, og vender øyra frå sanninga til eventyr — menneskeleg oppspinn.

Tak deg i vare for den populære Jesus som i dag blir forkjent over verda, som har sitt namn på gensaren og blir forkjent som ein «Super star», som løyser narkotikaslaven og gjer store teikn og under, og den veldige åndsmakt som fylgjer han. Prøv denne vekkinga på Guds ord, om den fører til Krossen, lammet og blodet, til Bibelens evangelium og lære, for også Antikristens ånd kan gjera slike under som er nemnt ovanfor. «For hans tilkoma gjeng fyre seg, etter Satans kraftige verknad, med all kraft og teikn og under av løgna, og med all dåring av urettferda for dei som vert fortapte av di dei ikkje tok imot kjærleik til sanninga, så dei kunne verta frelest.» (2. Tessaal. 2, 9-fg.)

Jesus seier : «Sjå dykk fyre, så ingen forviller dykk ! For mange skal taka mitt namn og segja : Eg er Messias, og føra mange på villstig» (Matt. 24, 4-5). Um nokon då seier til dykk : Sjå her er Messias, eller der, så må de ikkjetru det. For det skal stå fram mange falske Messias'ar og falske profetar og gje ra store teikn og under, så jamvel dei utvalde kunne forvillast, om det var råd. Kom i hug : Eg har sagt dykk det fyreåt !» (Matt. 24, 23-fg.)

Fristelse

Bibelen taler mye om fristelse. Og den er nok alle de hellige kjent med, for ingen som lever i troen unngår å bli fristet. Og fristeren møter oss mange steder. En av dem er på kallets vei, der hvor vi blir kalt av Gud og har fått en nådegave til tjeneste. Vi ser fra Bibelen at fristeren møtte Jesus da han begynte sin gjerning, og han kommer på samme måte også i dag. Kan han hindre et menneske fra å følge Guds kall til frelse eller tjeneste, da vinner han en dobbel seier. Og det har lykkes for ham med så mange.

Har noen fått lys i Guds ord og en stor nådegåve fra Gud, så han kan tale til velsignelse for sine tilhørere, da er ikke fristeren langt borte. Ofte kommer han gjennem troende som roser og taler vel om talen og forkynneren, både til andre og overfor ham selv. Ikke så sjeldent får han bruke både åndelige ledere og andre på denne måten, uten at de selv er klar over hva de gjør og hvem de tjenet. Det kan føre til at vedkommende blir både selvgod og selvhjulpen, til selvhevdelse, og siden strid for å vinne makt og innflytelse. Noen seirer ved at Gud får føre dem inn i Andens lys og under Andens tukt, mens andre faller i fristelsen. Jesus selv ble fristet her, og siden har fristeren brukt samme fremgangsmåte på mange av Guds vitner. Jeg tror at mye av den offentlige ros og takk, den er til mye mer skade enn nytte. Det beste for meg er et godt håndtrykk uten ord, når noen har blitt velsignet av Gud og gir Gud æren og takken.

Fristelsen vil vi alle møte, mer eller mindre. Som fristeren kom til Adam og Eva, slik kommer han til alle for å så tvil på Guds ord og friste til ulydighet mot Gud. En sanger sier: «Når djevelen sier du er ikke så, at nåden i Kristus deg tilhøre må.» Her vil enhver kristen kjenne seg igjen, og må gjennem

hele livet kjempe mot fristelsen til å ha noe hos seg selv ved siden av Kristus. Får denne fristelsen rom hos oss, da vil vi litt etter litt gli bort fra troen på *Kristus alene*. Her fikk fristeren føre Kain inn i et falskt forhold, selv om han hadde fått det samme budskap og den samme lærdom som Abel. På samme måte forsøker fristeren seg med deg og meg, for å få oss til å bli opptatt med oss selv og det vi får til, i stedet for Kristus og det han har gjort for oss.

Bibelen gir oss god opplysning om hvordan fristeren går frem, ved at han forteller om mange personer som blir fristet. Den forteller om noen som sto prøven, og om andre som falt. Det er lærerikt og nyttig å bli gjort oppmerksom på dem, og lære av deres erfaringer. En av dem er David, som levde med Gud fra sin ungdom av. Hvem kunne tenke at han kunne bli fristet og falle som han gjorde. Det viser at her er et svakt punkt som fristeren bruker, og mange fler enn David er blitt fanget i det garnet. Men det er godt å se at det finnes oppreisning fra et slikt fall, ved å erkjenne og bekjenne sin synd for Gud. Så ser vi at kong Salomon ble fristet til hovmodighet og storhet. Men det står ikke noe om at han søkte oppreisning. Jesu disipler ble fristet til å tenke på hvem av dem som var størst, og fikk en advarsel av Jesus. Likeså gikk det når de hadde fremgang i arbeidet, så endog de onde ånder var dem lydig. Dette forteller oss at lykkes det for oss så vi har fremgang i arbeidet, da kan vi vite at fristeren er nær. Så har vi Judas, en av de tolv, som ble fristet til pengefusk. Tenk å leve så nær Jesus, og enda leve i fusk. Det viser hvor nærgående fristeren kan være. Judas søker ikke oppreisning, og det står at han gikk til sitt sted. Annanias og Safira gikk også den samme vei.

Mange steder advarer Bibelen mot fristeler på denne måte: Gi ikke djevelen rom, ta eder i vare, ver på vakt osv. Det er ord som

vi må gi akt på og ta til hjerte.

Fristeren frister ikke bare til åpenbare syn-
der, men han forsøker på alle vis å hindre
vår gjerning eller å gjøre oss ubrukelige for
Gud. Mange forkynnere frister han til å slutte,
da de ser så lite frukter av sitt arbeid,
eller han frister dem til å elske og bli opptatt
av verdslige ting. Og de som har fått den
største nådegave og et virkelig budskap fra
Gud, dem frister han mest.

Andre innbilder han at de kan leve godt
med Gud, uten at de lever i Guds ord. Vi kan
alle forstå at den som har det så travelt at
han ikke har tid til å nære legemet, han vil
snart bli så utmattet og kraftløs at han ingen-
ting formår. Men likevel tror mange at det
går an å leve godt med Gud uten næring fra
Guds ord. Men det er et Satans bedrag, hvor-
med det har lykkes for ham å forføre mange.

Ole Rolfsnes

Fullkommen frelse

Av Odd Dyrøy

Difor kan han fullkommen frelsa dei som
kjem til Gud ved Han, for han lever alltid til
å gå i forbønn for dei (Hebr. 7, 25).

I denne tida, då så mange røyster ropar,
og så mange ting vil fanga og innta vårt hjarta
og liv, kan det vera godt å stogga litt ved
dette ordet frå Herren.

Det blir ofte sagt at det skjer så lite iblant
oss, og det er så altfor sant. Me må vedgå
at det er slik til tross for dei mange som er
med i kristent arbeid på ulike måtar, er i bøn
for barn og vener, i bøn for Guds rike, for
lekamleg og åndeleg sjuke, og for at dei som
går under lova sitt tunge åk må bli frelst, i
bøn og lengt etter at sjeler må bli flytta over
frå døden til livet. Mykje meir kunne nem-
nast, og ein sann kristen vil alltid ynskja og
lengta etter at slike ting må skje mellom oss.

Når så alt dette synest å falla maktlaust til
jorda, og «intet vil lykkes, og ensom jeg står.»
Då melder spørsmålet seg om eg kan vera ein
rett kristen eller Guds barn, eit sant vitne, slik
det går i liv og teneste, når få vil høyra og
arbeidet ser ut for å gå tilbake? Me ville så
gjerne at sjelene skulle bli gripne av Jesus
Kristus, men i staden ser ein at kjærleik til
verda, missmot og forførande ånder inntek
fleire og fleire hjarto. Det er som om alt i
og omkring oss er som eit stormande hav, og
ofte må me ropa som Peter : Herre frels, me
går under ! Du velsigna frelsarhand, som
greip Peter då han heldt på å gå under, både
den gongen og mange gonger seinare. Jesus
var, er og blir den same til evig tid.

Kjære, trøytte søster og bror ! Høy kva
Herren seier : Han kan fullkommen frelsa dei
som kjem til Gud ved han, for han lever alltid
til å gå fram for Gud for deg, der han også
bed om at trua di ikkje må svikta, at du ikkje
må falla eller enda i rutine og åndeleg død.

Ordet om den fullkomne frelsa er så høg
som himmelen er over jorda, så langt som
aust er frå vest, utan ende til alle sider. Vårt
liv er nok selt under synda, slik at du etter
kjøtet korkje vil eller kan vera Guds lov og
vilje lydig. Men høy kva Skrifta lærer : Du
har fått ein stedfortredars rettfredige liv og
gjerning, som du står i inne for Gud og lever
i her på jorda ved trua !

Jesus samla av og til mange omkring seg,
han ba for sjuke, besatte, halte og blinde, løyste
dei bundne og trelka, og sette sjelene fri
ved å seia : Du er løyst frå vanmakta di. Han
gav alltid Gud æra, og lova og takka Gud for
alle ting, og var alltid fornøygd med Faderens
vilje. Frå hans munn lydde det : «Skje din
vilje, sjå eg kjem for å gjera din vilje, eg går
ikkje etter min eigen vilje men hans vilje som
sende meg.» Også når han tala blei folket
harme og ville steina han.

Om det hadde lukkast meir for meg og deg
i vårt arbeid med å byggja Guds rike, kva tid
blei det nok, og kva tid kunne me vera sikker

på at dette er frå Gud? Og kva tid kunne eg vera vera viss på at dette er den Heilage ande sitt verk, for kjøtet vil også ofte vera med å gjera Guds gjerning. Då er det i alle fall dømt, og ubrukeleg til å møta Gud med, for der me fell i ein ting er alt fordømt, seier Skrifta.

Nei, det livet Jesus livde på jorda er mitt, og i det og ved det skal eg stå inne for Gud. Her duger ikkje mitt og ditt, for alt er flekka av synd. Når Jesus gjekk ikring og gjorde vel, sa at synda di er tilgitt, stå opp og gå, lækte all sjukdom og vannhelsa, metta dei svoltne, elskar Gud over alle ting og sin neste som seg sjølv, så var det vårt liv han livde og dei gjerningar eg og du skulle gjort han gjorde. Me får seia som Skrifta : Han gjorde alle ting vel — fullkome. Her manglar ingen ting. Å, for ein nåde, at me skal få byta vårt syndige og ufullkomne liv med Jesus, og få at hans rettferdige, reine og fullkomne liv. I den drakta står eg rein og pynta og hellig for min Gud. God vere takk !

Alt Jesus gjorde blei godkjent av den Heilage og rettferdige Gud, lærer skrifta. Det Jesus var og gjorde, det gjorde han for oss, for syndarar, skuldige og uverdige, for alle, for verda. Gud gav Jesus til slekta for han vil at alle menneske skal bli frelst og læra sanninga å kjenna.

Dei som trur blir rettferdigjorde, ufortent, av hans nåde, ved utløysinga i Jesus Kristus (Rom. 3, 24). Dette er Guds vitnemål, at han har gitt oss evig liv, og dette livet er i Son hans (den som har Sonen har livet, og den som ikkje har Sonen har ikkje livet (1. Johs. 5, 11-12). Halla øyra hit, kom til meg, og hør, så skal sjela di livea (Esa. 55, 3).

Les ofte i Bibelen, om det livet Jesus levde for deg, og om hans død og blod som redda di sak. Du skal få koma til Gud ved han, som elskar deg, og gav seg sjølv for deg. «Når blodet da virket så kraftig hos Gud, at han lot seg evig forsona, og derfor alene vil ta deg til brud og gi deg den himmelske krone,

så la du deg dermed og nøy». Dette er Guds fullkomne gåva til deg og meg — til alle.

Gåva frå han som frelse oss og kalla oss med eit heilagt kall, ikkje etter våre *gjerningar*, men etter si *eiga rådgjerd* og den nåden som er oss gitt i Jesus Kristus frå ævelege tider, men nå er openberra ved vår frelsar Jesu Kristi openberring, *han som gjorde døden til inkjes og førde liv og uforgjengelegdom fram for lyset ved evangeliet*. Skjemst derfor ikkje ved vår Herres vitnemål.

(1. Timot. 1, 8—10)

In memoriam

Finn Lindheim i Sannidal er gått hjem til Herren.

Han var i sine beste år, og vi synes det var så altfor tidlig han ble tatt bort. Han var en ualminnelig gild broder, så han blir dypt savnet blant vennene i Sannidal.

Han gledet seg så til sommerskolen, og var med i arbeidet med forberedelsene. Så skulle han ikke bli med oss her. Herren tok han hjem til Himmelen, hvor han nå hviler i rosendaler og uavlatelig med Jesus taler.

Det siste ordet vi hørte fra ham var Hebr. 12, 12-15 : Derfor rett de hangende hender og de maktløse knær, og gjør rette stier for eders føtter, forat ikke det halte skal komme rent i ulage, men heller må bli helbredet. Jag etter fred med alle, for uten helliggjørelse skal ingen se Herren. Og gi akt på at ikke noen viker tilbake fra Guds nåde, og at ikke noen bitter rot skal vokse opp og volde mén, og mange bli smittet ved den.

Må Gud rikelig trøste hans hustru og barn i deres tunge sorg.

Vi takker Gud for alt hva han fikk nåde til å gi oss fra Guds ord, og lyser fred over hans minne.

L.

bevart i nåden. — Fra misjonær Andreas Bø fikk en nå høre at han var i ferd med å avslutte arbeidet i Malaysia og man ventet ham hjem neste år. Myndighetene der ute så til å stramme inn tøylene og «det så ut til at sola holdt på å gå i havet for mulighetene til å drive misjon der ute». — Elles blei årsmøtet oppmuntret til å be Gud om å finne en ny misjonsmark, om det var etter hans vilje, og at Han måtte drive arbeidere ut, både til arbeidet ute og hjemme.

Ved valg på nytt styre ble følgende sitende i det nye styret : Olav A. Dahl fra Stord, Tore Harestad fra Randaberg, Harald Fæø fra Bangsund, Sigmund Hjorthaug fra Sandnes og Leif Øygarden fra Sannidal. — Varamenn ble Gerhard Stave, Olav Aakhus og Oddmund Gravset.

Når det gjelder regnskapet for N.L.L. så meldte kasserern, Sverre Bøhn, at dette var i god balanse. Likeeins så det ut til å gå med bladet, Lov og Evangelium, som opprettholdes av frivillige gaver. Bladet har i løpet av året fått mange brev og hilsener fra takknemlige lesere, noe som vitner om at bladet i seg selv er en stor budbærer av evangeliet.

Neste hovedsommerskole med årsmøte ble lagt til Randaberg i tiden 17.—21. juni 1974.

Gunnar Hjorthaug.

Årsmøtet

for Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

I tiden 18.-22. juli ble Norsk Luthersk Lekmannsmisjons hovedsommerskole holdt i Sannidal i Telemark. Vel 200 deltakere var samlet til noen riktig gilde og utbytterike dager, og en stor del av bygdefolket var med både på bibeltimene og kveldsmøtene. Ekstra gildt var det også at den svenske riksdagsmannen og forkynneren, Tore Nilson, hadde sagt ja til å være en av sommerskolens hovedtalere. Fortuten ham talte også Odd Dyrøy, Amund Lid og Godtfred Nygård.

Selve årsmøtet, som førvrig var det 10.-ende i N. L. Lekmannsmisjons historie, tok til ved at forsamlingen reiste seg og mintes to trofaste brødre som dette året hadde gått hjem til Herren : Adolf Bø fra Randaberg og Finn Lindheim fra Sannidal. — Deretter åpnet Olav Aakhus med å lese fra Johs. 3, 17. «For Gud sendte ikke sin Sønn til verden for å dømme verden, men for at verden skulle bli frelst ved ham».

Formannen Olav A. Dahl opplyste under årsberetningen at arbeidet dette året hadde gått gjevnt. «Vi har fått oppleve Guds ord forkynt og flere har gitt tilkjenne at forkynnelsen har vært til hjelp og rettledning». — Videre så oppmuntret han forsamlingen om fortsatt å holde fast på en bibeltro Luthersk Roseniansk forkynnelse også for fremtiden.

I meldingen fra forkynnerne ble det fra flere understreket at ute hos folk var det et stort behov for å høre Guds ord, om de skulle bli